

РЕШЕНИЕ

№ 6337

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 25.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6649** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба с вх. № 16803 от 13.07.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от Ю. Й. К. срещу заповед № 132354 от 27.11.2009 г. издадена от заместник началник на Отдел „Пътна полиция” (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка (ПМ) по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство (МПС), тъй като последният не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП да върне свидетелството поради причина, че е загубил правоспособността си.

В жалбата са изложени твърдения за неправилност и незаконосъобразност на атакуваната заповед. Оспорващият сочи, че наказателните постановления (НП) не са му били връчени и по отношение на тях е изтекъл давностният срок. Предвид изложеното моли заповедта да бъде отменена.

Ответникът – Заместник началникът на Отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи не е изразил становище по жалбата.

Административен съд София - град, I-во отделение, 42-ри състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт -

заповед № 132354 от 27.11.2009 г. заместник началника на ОПП при СДВР на спрямо Ю. Й. К. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на №[ЕИК] категории *В***М*, издадено от ОПП – СДВР, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат (Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г.), на водача са отнети 62 контролни точки, въз основа на следните влезли в сила НП: НП № 131705 от 05.12.2003 г. – 2 контролни точки; НП № 132980 от 09.12.2003 г. – 5 контролни точки; НП № 80509 от 23.07.2004 г. – 2 контролни точки; НП № 92148 от 16.08.2004 г. – 5 контролни точки; НП № 9666 от 07.02.2005 г. – 2 контролни точки; НП № 15288 от 22.02.2005 г. – 3 контролни точки; НП № 46890 от 19.05.2005 г. – 10 контролни точки; НП № 116560 от 30.09.2005 г. – 10 контролни точки; НП № 54720 от 18.05.2006 г. – 20 контролни точки; НП № 28277 от 22.03.2007 г. – 3 контролни точки.

Констатира е също така, че К. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си управление на МПС след като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДП. Предвид така установеното е направил извод, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане спрямо К. на спорната ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Заповедта е връчена на оспорващия на 05.06.2012 г.

В придружителното писмо, с което жалбата на К. и административната преписка по издаване на заповедта е посочено, че НП № 131705 от 05.12.2003 г., с което се отнемат 2 контролни точки, както и НП № 132980 от 09.12.2003 г., с което се отнемат 5 контролни точки на оспорващия не могат да бъдат предоставени, тъй като са унищожени. Представен е протокол с рег. № 9993 от 05.07.2011 г., за унищожаване на документи, които съдържат данни за наложени административни наказания и принудителни административни мерки по ЗДвП в ОПП при СДВР, от който е видно, че по административно наказателни преписки за периода от 01.01.2003 г. до 31.12.2003 са унищожени 151829 документа, поради изтекъл срок на съхранение.

Предвид това, че в представената от административния орган преписка по издаване на оспорената заповед не се съдържат НП № 92148 от 16.08.2004 г., с което на оспорващия се отнемат 5 контролни точки, както и НП № 54720 от 18.05.2006 г., с което му се отнемат 20 контролни точки, с разпореждане от 24.07.2012 г. съдът е задължил административния орган да ги представи в 14 дневен срок. Разпореждането е надлежно съобщено на ответника, но в рамките на дадения му срок, включително и до приключване на устните състезания посочените наказателни постановления не са представени от него по делото.

От представено по делото НП № 80509 от 23.07.2004 г. е видно, че същото е връчено лично на К. на 18.08.2004 г. и е влязло в сила на 26.08.2004 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 2 контролни точки.

НП № 9666 от 07.02.2005 г. е връчено лично на К. на 12.03.2005 г. и е влязло в сила на 19.03.2006 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 2 контролни точки.

НП № 15288 от 22.02.2005 г. е връчено лично на К. на 03.11.2005 г. Обжалвано е от

лицето и е потвърдено с решение от 30.03.2006 г. постановено по н.а.х.д. № 14310 по описа за 2005 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателна колегия (НК), 97-ми състав. НП е влязло в сила на 06.09.2006 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 3 контролни точки.

В НП № 46890 от 19.05.2005 г., с което на оспорващия се отнемат 10 контролни точки, е посочено, че същото е връчено с обратна разписка на 27.05.2005 г. (несъдържаща се в кориците на делото). В НП е отразено, че същото е влязло в сила на 17.07.2005 г.

НП № 116560 от 30.09.2005 г. е връчено лично на К. на 01.11.2005 г. Обжалвано е от лицето и е потвърдено с решение от 23.05.2006 г. постановено по н.а.х.д. № 14308 по описа за 2005 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателна колегия (НК), 22-ри състав. НП е влязло в сила на 27.07.2006 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 10 контролни точки.

В НП № 28277 от 22.03.2007 г., с което на оспорващия се отнемат 3 контролни точки е посочено, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 10.03.2008 г. В НП е отразено, че същото е влязло в сила на 18.03.2008 г.

Със заповед № Из-1393 от 09.08.2007 г., министърът на вътрешните работи, на основание чл. 23, т. 11 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ редица длъжностни лица, между които заместник началника на ОПП при Столична дирекция „Полиция, правопреемник на която съгласно пар. 109 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 69 от 2008 г.) се явява СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК преклузивен 14 - дневен срок. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, която има право и интерес от оспорването, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. При издаването ѝ обаче са опуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е нарушен материалния закон, поради което заповедта следва да бъде отменена.

Съгласно чл. 157, ал. 1 от ЗДвП при издаване на свидетелство за управление, притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат (отм., по-надолу в текста само „Наредба № I-139 от 16.09.2002 г.“), разписва, че при първоначално издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство, притежателят му получава първоначален максимален размер от 39 (тридесет и девет) контролни точки за отчет на извършените от него нарушения на ЗДвП. Същото

предвижда и нормата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из – 1959 от 27.12.2007 г. Съгласно предписанието на чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г., отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Нормата на чл. 3, ал. 1 от действащата Наредба № 13-1959 от 27.12.2007 г. е аналогична. Според чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Видно от посочените разпоредби отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на наказателното постановление. Водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен, по силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. За неизпълнение на това, произтичащо от закона задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на принудителната административна мярка “изземване на свидетелството за управление”.

На фона на така очертаната правна регламентация и представените и неоспорени по делото доказателства, съдът намира, че доводът на К. за незаконосъобразност на спорната заповед е основателен.

Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган е този, който трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в спорния акт. Следователно доказателствената тежест за установяване на релевантните факти, които обосновават налагането на ПАМ е на ответника. Оспорената в настоящето производство ПАМ е издадена на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Като фактическо основание за издаването ѝ е посочено, че поради отнети на К. 62 контролни точки с десет влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ - изземване на свидетелството за управление на МПС, е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които са му отнети максимално допустимия брой контролни точки. В случая от административния орган не са представени четири от посочените в заповедта наказателни постановления, послужили като основание за налагането на ПАМ, а именно: НП № 131705 от 05.12.2003 г., НП № 132980 от 09.12.2003 г., НП № 92148 от 16.08.2004 г., както и НП № 54720 от 18.05.2006 г., с които на оспорващия са отнети общо 32 контролни точки. Непредставянето наказателните постановления пречатства съда да извърши проверка, както относно съществуването им, така и относно това дали същите са влезли в законна сила към момента на издаване на заповедта и е самостоятелно основание за отмяната ѝ. Наред с това от административния орган не са представени доказателства, че НП № 46890 от 19.05.2005 г. е надлежно връчено на оспорващия. Към него не е приложена посочената в НП обратна разписка, с която се твърди, че то е връчено на К.. Не е доказано и изпълнението на процедурата по връчване на НП № 28277 от 22.03.2007 г. на оспорващия по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, а именно – не са представени доказателства, че той е не е намерен на посочения от него адрес. Предвид изложеното не може да се приеме, че НП № 46890 от 19.05.2005 г. и НП № 28277 от 22.03.2007 г., са влезли в сила, съответно – че са отнети на оспорващия посочените в тях 10 и съответно 3 контролни точки.

Ето защо, съдът намира, че при издаването на спорния административен акт, органът

е извършил неправилна преценка за наличие на посоченото в него фактическо основание – изчерпване на лимита на предоставените на К. контролни точки, тъй като към момента на издаване на оспорената заповед на оспорващия не са отнети с влезли в сила наказателни постановления всички контролни точки и не е налице задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Наложена му ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП противоречи на материалния закон и следва да бъде отменена.

Съгласно чл. 35 от АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Нормата на чл. 36, ал. 1 от АПК предвижда, че доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в този кодекс или в специален закон случаи. При издаването на спорния акт ответникът не е спазил предписанията на посочените разпоредби от АПК. Ако при спазване на административнопроизводствените правила в хода на административното производство бяха изяснени всички релевантни факти и обстоятелства и беше дадена възможност на К. да даде обяснения и/или направи възражения, ответникът нямаше да издаде акт като процесния. Ето защо съдът намира, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до издаването на акт в противоречие с материалния закон и при липса на предвидените в закона предпоставки за издаването му, който следва да бъде отменен.

За пълнота следва да се посочи, че доводите на оспорващия за изтекла давност са неоснователни. Отнемането на контролни точки е последица от извършването на нарушението. То не е вид санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания е неотнормено към заповедта по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на НП, а възстановяването им се извършва по нарочен ред и процедура, предвиден в чл. 158 от ЗДвП. По отношение на тях институтът на погасителната давност по ЗАНН е неприложим. Поради това изтеклата давност за правото на държавата да търси принудително изпълнение на наложените наказания не влияе върху настъпването на правните последици от извършеното нарушение. Такова е отнемането на контролни точки, респективно изземването на свидетелството за правоуправление.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ю. Й. К. заповед № 132354 от 27.11.2009 г. издадена от заместник началник на Отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която спрямо К. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: